

Bùi Hải Lý

Phút xao lòng

Giữa phố xá hoa lệ, nườm nượp người qua lại, cô thấy mình nhỏ nhoi quá. Dừng xe dưới chân cột đèn, cô đưa mắt hờ hững nhìn những manơcanh lộng lẫy trong bộ áo cưới quyến rũ đến mê hồn.

“Chờ anh ở tiệm áo cưới Ánh Linh nha”. Cô miên man trong từng dòng suy nghĩ đang cuộn về. 28 tuổi, cộng với một gia đình, một người chồng thành đạt là niềm ao ước của bao người. Cô hồn nhiên nhắm nháp hương vị của cuộc đời mà chẳng cần hiểu đúng nghĩa của hai từ ấy. Để rồi hôm nay, giữa phố xá ồn ào, giữa đường đời vô tận cô mãi miết ngụp lặn trong cả hai cảm giác: hạnh phúc lẫn tội lỗi! Cô không còn lối thoát nào.

Trái tim cô như con ngựa bất kham. Cô bảo đừng nghĩ, trái tim cô đau đốn giày vò. Cô bảo hãy quên, trái tim cô đau đáu gương mặt ấy, ánh mắt ấy, bóng dáng ấy. Cô bảo hãy về nhà, trái tim cô thúc giục bước chân đi nhanh, thật nhanh đến nơi mà người ấy bảo: Đợi anh ở đây, 8h anh đến!

Cô thở hắt ra!

Ánh đèn đường mỗi lúc một vàng. Vài đôi tình nhân ôm eo nhau

chạy vút qua, ném lại phía cô cái nhìn nửa tò mò, nửa hồ hững. Cô căng mắt nhìn chiếc đồng hồ đang nhích từng phút nặng nề mà hào hứng hình dung ra sự vồn vã, nụ cười quyến rũ đầy ma lực của Hoàng khi đến: "Em chờ anh lâu chưa?", "Em đói chưa? Mình đi ăn gì nhé!"... Rồi bàn tay ấy dịu dàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô sưởi ấm, cả hai sẽ sóng vai nhau đi dưới con đường ướt đẫm ánh trăng và lá me bay...

Đồng hồ chỉ đến con số 6 lần thứ hai, cô vẫn đứng chơi vơi trong mọi nghiêng ngả của cuộc đời. Mọi xúc cảm lại xô về. Đây là cha, đây là mẹ, đây là bé Su, đây là... Cô nhắm nghiền mắt để không còn thấy ánh mắt đỏ nọc của Khang đang nhìn cô: "Em đã đợi anh lâu như thế bao giờ chưa?".

Cô bừng tỉnh!

Chưa bao giờ cô chạy xe nhanh như vậy.

Cô trẻ nài đưa tay tắt chuông đồng hồ đang réo rắt. Ánh nắng xuyên qua khe cửa, nhảy lò cò trên sàn nhà, soi rõ từng vệt bụi đang cuộn lên. Vậy là chỉ còn mình cô ở nhà. Mảnh giấy viết vội đặt ở đầu giường đập vào mắt cô "Dậy ăn sáng đi mèo lười, anh đi làm đây...". Dòng chữ ngoằn ngoèo, nét dày nét mỏng hết như tính cách của Khang. Cô cố chấp vá tại gương mặt đỏ gay của Khang hôm qua khi cô lật đặt dặt xe vào nhà. Ánh mắt như muốn nuốt chửng lấy cô: "Em đi đâu giờ này mới về? Có biết anh lo lắng điện thoại khắp nơi không? Sao tại tắt máy hả?". Đáp lại Khang là ánh mắt vô hồn, mệt mỏi nhưng con người khác trong cô thì lại muốn gào lên, la hét thỏa

thuê cho con tim đỡ cồn cào, tắc nghẹn. Cô chán nản thả người xuống đệm. Chẳng biết cô nghĩ đến ai? Khang hay con người đã lỡ hẹn kia đã làm cô day dứt, trở trăn đã làm cô không còn dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Khang nữa. Trên bàn, mâm cơm đã dọn sẵn, hai chiếc chén vẫn còn úp ngay ngắn, tự nhiên cô nhớ bé Su ghê gớm, chưa đầy 2 tuổi đã phải xa bố mẹ về ở với ngoại để cho cô đi làm. Nếu cô cứ ở nhà trông bé Su, không đi làm, không gặp Hoàng thì có lẽ cô không phải khổ sở thế này.

Rồi cô nghe tiếng Khang, giọng đã có phần nguôi giận: "Thôi! Dậy ăn cơm đi". "Em ăn rồi". Cô đáp lại một cách máy móc rồi rúc đầu vào gối, miên man trong từng dòng suy nghĩ. Cô thiếp đi lúc nào chẳng biết...

Khang là vậy. Cô trở mình, giận đó rồi lại quên ngay. Khang đã cho cô cuộc sống đầy đủ, vương giả. Mọi người bảo cô may mắn vì có chồng thành đạt. Cũng đúng thôi, bởi Khang là người có chí, sinh ra trong một gia đình nghèo, đông con, vì vậy mà Khang ý thức được việc học là quan trọng nên học rất giỏi. Chính điều đó đủ cho Khang thăng tiến trên đường công danh và cũng là cái cớ để người ta tiến cử Khang đặc cách... Trong cuộc sống, cô đâu có trách gì Khang, nhưng bên Khang cô nhận ra cái sôi động trẻ trung, cá tính của cô mất hẳn. Chỉ còn lại một người vợ bị ép vào khuôn phép, chín chu, một người giúp việc tận tụy, một cái gối ôm cho chồng ngủ đỡ giật mình. Nhiều lúc cô còn nhận ra rằng, dưới mắt chồng, cô chỉ là đứa trẻ cần được dạy dỗ, uốn nắn. Vì thế, khoảng cách giữa cô với Khang tăng theo cấp số nhân dù chính Khang cũng chẳng nhận ra điều đó.

Hoàng khác Khang. Đối lập với cái khô khan, cứng nhắc của Khang là một Hoàng hòa nhã, vui vẻ. Ngoài khuôn mặt rất đàn ông, Hoàng còn có một vốn kiến thức về tâm lý vững vàng cộng với sự hài hước mỗi khi nói chuyện làm cho ai tiếp xúc với Hoàng một lần cũng để lại ấn tượng.

Gặp lần đầu ở công ty, cô cũng chỉ coi Hoàng như bao người khác, chẳng có gì đặc biệt. Có chăng là sự cảm thông, sẻ chia trước một hoàn cảnh hơi buồn: gia đình Hoàng vừa đổ vỡ! Vợ Hoàng bỏ theo một gã Việt kiều giàu sụ. Nói như Hoàng thì: "Đàn ông không lo được cho vợ con bằng người là có tội. Nếu cô ấy ra đi để có cuộc sống tốt đẹp hơn thì phải mừng cho cô ấy, không có gì phải oán thán...". Đó là cái cố để cô nể phục Hoàng, để cô hay nói chuyện với Hoàng và oái oăm thay đó cũng là nguyên nhân để cảm tình của cô dành cho Hoàng bắt đầu nhen nhúm, để Hoàng đến với cô như một lẽ tự nhiên.

Một nhà triết học nào đó đã nói "Ăn có thể nửa bữa, ngủ có thể nửa đêm nhưng không thể đi nửa đường chân lý và yêu bằng nửa trái tim". Cô chẳng biết con tim cô còn nguyên vẹn hay đã chia đôi cho hai người đàn ông. Bởi trái tim có lý lẽ riêng mà lý trí chẳng hiểu nổi. Cô cố vùng vẫy tuyệt vọng trong cái vòng luẩn quẩn ấy. Bỏ Khang ư? Cô chưa nghĩ đến, nhưng thiếu Hoàng thì cuộc sống thật nhạt nhẽo, vô vị y như ăn món trứng không muối.

Trước đây cô thường tự hào là người sống có lý trí vững vàng. Vậy mà từ khi gặp Hoàng, lý trí của cô xẹp như quả bóng xì hơi. Đôi lúc nghĩ đến Khang cô cũng chạnh lòng và thoáng cảm giác có lỗi nhưng

tất cả chỉ lướt qua nhanh rồi tan biến.

Cô vẫn sống như cô thích!

Hoàng đưa cô đi chơi, vào những nhà hàng sang trọng mà trước đây Khang cũng từng đưa cô tới nhưng cô chẳng có cảm giác rộn rã thế này. Hoàng dành cho cô cái nhìn trìu mến, nụ cười quyến rũ, lời nói hoa mỹ. Hoàng ân cần chăm sóc cô "Em ăn nhiều rau vào, rau xanh rất tốt cho làn da phụ nữ đó". Cô sung sướng ngập lặn trong cảm giác được đặt tên là hạnh phúc ấy để rồi quên, quên hết thảy mọi thứ xung quanh. Chẳng thể mà Hoàng lỡ hẹn, cô buồn, cô giận nhưng rồi gặp mặt và nghe lời biện bạch ngọt ngào ấy, lòng cô lại mềm ngay...

Chiều, tan sở. Cô dắt xe ra về mà lòng trống vắng, thiếu cái gì đó chẳng thể gọi thành tên. Hôm nay, Hoàng cũng không tới công ty. Cô như ngồi trên đồng lửa, có chuyện gì xảy ra với Hoàng không nhỉ? Cô ngạc nhiên khi người phụ nữ tiến về phía cô, khuôn mặt chị gầy gò cổ giấu sự mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng xa xăm, "Xin lỗi, chị là Lan?". Cô chưa kịp lục tung trí nhớ xem người phụ nữ này là ai, thì chị ta đã ngập ngừng: "Tôi là... vợ Hoàng, tôi...". Tai cô ù đi, chẳng nghe thấy gì nữa. Tiếng chị ta rơi tồm vào trời chiều chạng vạng... Chị ta đang nói đến con người bội bạc, tàn nhẫn mà chị ta bảo là Hoàng đó ư?... Thì ra là thế. Bên trong cái vẻ hào hoa, thanh nhã ấy là con người trần trụi, tráo trở sao? Họ chưa ly dị ư? Chẳng phải chị ta bỏ gia đình theo gã Việt kiều nào mà chính Hoàng, Hoàng mới là tiểu nhân đội lốt quân tử? Hoàng bỏ chị ta để chạy theo những bóng

hồng khác, để lừa dối những kẻ nhẹ dạ yếu lòng như cô sao? Có nên tin chị ta không? Mà lý do gì để chị ta tốt với cô vậy nhỉ? Theo lời chị ta thì cả chị ta và cô đều giống nhau, đều chạy theo ảo ảnh và đều bị ảo ảnh đánh lừa...

Chị ta kéo cô quay trở lại hiện tại: "Cô đi với tôi nhé!". Rồi chị ta dắt cô đến đứng dưới một gốc cây cổ thụ để nhìn sang bên kia là bờ hồ, nơi có những hoa viên, nhà hàng đặc sản nằm chen chúc. Chị ta đứng chăm chú như tìm kiếm ai, bất giác chị kéo tay cô: "Cô thấy ai kia không?". Cô không tin vào mắt mình nữa, Hoàng kia mà, vẫn khuôn mặt ấy, bóng dáng ấy và cả nụ cười quyến rũ đang ban phát cho cô gái bên cạnh. Họ tình tứ dìu nhau vào nhà hàng mà không hay có đến bốn con mắt dõi theo với cùng một tâm trạng. Chị ta kéo cô vào theo hai người kia, cô đi như một cái máy, không cần điều khiển.

Hoàng ngồi quay lưng lại hai người đàn bà, khuất sau chậu cảnh xum xuê. Vợ Hoàng gọi hai ly cam đá, cô vội lấy uống, uống như người vừa từ sa mạc về, uống để nuốt trôi cục gì đó đang tắc nghẹn ở cổ, khuôn mặt cô hết đỏ lại tái. Cô nghe tiếng Hoàng bảo cô gái: "Em ăn nhiều rau vào...". Cô bỏ chạy ra ngoài, mặc người đàn bà ngơ ngác phía sau.

Cô thơ thẩn đi dọc bờ hồ, mặc từng đợt gió từ mặt hồ thổi vào mặt, lạnh thắt... Cô lấy điện thoại ra, bấm số. Đầu kia giọng nói quen thuộc của Hoàng vồn vã: "Em hả? Anh đang nhâm nhi với mấy thằng bạn...".

Cô bật cười, cười thật to để rồi từng giọt nước mắt trào ra, chưa bao giờ cô thương mình đến vậy.

Sưu tầm: Thuyduong

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 13 tháng 10 năm 2005